

Problémy protitankové obrany

(VM č. 3/64)

Podplukovník Václav Skála

Článek „Protitanková obrana včera a dnes“ přináší řadu podnětných myšlenek o boji s tanky, jemuž byla v posledních letech věnována minimální pozornost.

Některé otázky jsou však v uvedeném článku rozebrány jen obecně a s některými vývody plně nesouhlasím.

Vydjeme-li ze zásady, že odražení útoků tanků a zničení velkých tankových, obrněných a mechanizovaných svazků bude mít rozhodující vliv na úspěch celé operace, nemůžeme zkoumat úlohu protitankové obrany a boje s tanky jen z hlediska obranné operace, ale především možnosti boje s tanky obecně, tedy i v útočné operaci.

Naše polní řady i řady kapitalistických armád jasně stanoví, že nepřítele můžeme zničit jen rozhodnou útočnou činností. V soudobém boji jsou tanky údernou silou pozemních vojsk a ovládají bitevní pole namísto pěchoty — „královny zbraní“.

V útočné operaci a útočném boji budou útvary a svazky bojovat především s tanky nepřítele. Ke splnění útočných cílů bude nutné zničit především tanky protivníka (přitom nechci nijak opomíjet např. ničení ZHN). Podstatný rozdíl proti dřívějšímu je však v hlavním objektu ničení v útočném boji a operaci. Zatím co dříve bylo možno ničit hlavní údernou sílu na bojišti (živou sílu — pěchotu) ručními zbraněmi a palbou všeho dělostřelectva a minometů, dnes je nutné použít k plnění tohoto úkolu prostředky kvalitativně jiného charakteru.

Tyto prostředky autor ve svém článku uvádí. Jsou to raketové útvary a svazky, tankové útvary a svazky, protitankové prostředky všech typů, letectvo, dělostřelectvo pro nepřímou střelbu, ženijní prostředky a ruční protitankové zbraně mostotřeleckých jednotek.

Záleží nyní na tom, který z těchto prostředků bude stanoven na základě rozboru jako rozhodující pro boj s tanky.

Podle autora je rozhodnutí jednoznačné, poněvadž uvádí, že „... tíha boje s tanky nepřítele na stupni divize a armády přesunula se na jaderné zbraně a tanky“.

Autor vycházel přitom z obecných zásad, které jsou nám o použití raketových jaderných zbraní známé a které uplatňujeme v naší vojenské praxi. Pokud jde o pořadí ničení, uvádějí na prvním místě prostředky ZHN nepřítele a ihned za nimi jeho tankové útvary a svazky. Tato obecná zásada, platná pro plánované použití jaderných zbraní, nemůže však být bez výhrad přijata pro celkové řešení boje s tanky. O tom nás přesvědčuje sám autor na str. 76 a 77, kde uvádí, že v rámci armády (sice v obranné operaci) může být jadernými údery vyraženo z celkového počtu 1300—1500 tanků celkem 180 tanků. Budeme-li se držet úvah autora a předpokládat, že k dosažení úspěchu v útočné operaci by mělo být vyraženo nejméně 50 % tanků protivníka, pak při použití 20kt jaderné nálože by bylo nutné k vyřazení tohoto počtu tanků použít 38 až 44 úderů. Podle zkušeností ze cvičení nebyl však dosud použit takový počet raket ani v průběhu celé frontové operace k ničení 5—6 divizí a tím spíše při plnění bližšího úkolu armády, kde ke střetnutí s tímto počtem divizí může dojít.

Z toho vyplývá, že většinu tanků protivníka musí zničit — zvláště na stupni divize — útvary svými tzv. klasickými prostředky. (Autor na str. 77 vypočítává, že jde o zničení 360—480 tanků a v poznámce uvádí, že ani při těchto ztrátách nemůžeme počítat se zastavením boje). Při řešení těchto úkolů v útočné operaci a boji je pravděpodobné, že ztráty 40 až 60 % tanků povedou k přechodu do obrany, k tomu, že protivník upustí od realizace útočného zámyslu. V žádném případě to však neznamená jeho zničení.

Názory — ohlasy

Chceme-li tedy reálně poznat průběh útočné činnosti dnes, kdy o jejím úspěchu rozhoduje zničení tankových útvarů a svazků, musíme posoudit především možnosti vlastních svazků a útvarů se svazky a útvary předpokládaného nepřítele k ničení tanků.

Poněvadž předpokládáme zpravidla střetnutí svazku se svazkem, útvaru s útvarem, můžeme tyto možnosti srovnat ve formě tabulky (tabulka 1). Pro vlastní organizaci jsem použil počty nové cvičné organizace.

Pokud jde o motostřeleckou divizi, mají svazky hlavních kapitalistických armád nad touto divizí palebnou převahu. U tankové divize je pak poměr sil vůči mechanizovaným svazkům vyrovnán (v podstatě, neboť i tyto svazky mají minimální převahu), pokud jde o tankové svazky, je poměr sil vyrovnán jen u tankové divize NSR.

Tato situace se nezlepší ani při započtení ručních protitankových prostředků, jako jsou pancéřovky a tarasnice. Naopak, v ručních prostředcích mají svazky USA a Francie 2,5násobnou převahu a svazky NSR 3,7násobnou převahu.

Pokud jde o letectvo a ženíjní prostředky, můžeme počítat s tím, že protivník zničí přibližně stejný počet tanků a jiných palebných prostředků na obou stranách. Tento podíl nebude převyšovat několik procent a nebude tudíž rozhodující, ale jen pomocný činitel.

Z dělostřelectva působícího ze zakrytých palebných postavení, mohou na naší straně reálně zasáhnout do boje jen oddíly kanónů ráže 100 mm, budou-li vybaveny dostatečným počtem průpalného střeliva. Z ostatních ráží má průpalné střelivo jen 122mm houfnice, avšak — jak správně autor uvádí — jen v mizivém počtu. Kromě 100mm kanónů nemají ostatní ráže ani zaměřovače pro přímou střelbu a střelba na pohyblivé cíle je v důsledku toho značně obtížná a zdoluhavá.

Proti tomu většina zavedených děl, zvláště americké výroby, má průpalné střelivo a zaměřovače pro přímou střelbu a nově zaváděná samohybná děla jsou pro přímou střelbu upravena.

Naše dělostřelectvo, působící ze zakrytých palebných postavení, nelze použít pro boj s tanky, naopak je nutné rozmístovat je tak, aby nebylo útokem tanků

Tabulka 1

Svazek ČSLA - cvičná organizace					Západní					Poměr sil
svazek	Pt děl	PTRŠ	tanků	celkem	svazek	PT děl.	PTRŠ	tanků	celkem	
msd	57	12	185	254	md (USA)	—	100+	211	311	1 : 1,22
					od (USA)	—	82+	376	458	1 : 1,8
					md (NSR)	61	45	241	347	1 : 1,36
					td (NSR)	38	30	295	363	1 : 1,42
					vvd (NSR)	61	45	241	347	1 : 1,36
					md (F vz. 59)	69	60	229	358	1 : 1,4
					od (F vz. 59)	57	66	284	407	1 : 1,6
td	13	4	313	330	md (USA)	—	100+	211	311	1 : 1
					od (USA)	—			458	1 : 1,39
					md (NSR)				347	1 : 1,05
					td (NSR)				363	1 : 1,1
					vvd (NSR)				347	1 : 1,05
					md (F vz. 59)				358	1 : 1,08
					od (F vz. 59)				407	1 : 1,23

ohroženo. U protivníka pak musíme vážně počítat s tím, že jeho dělostřelectvo, zvláště nově zaváděné typy, budou vážnou protitankovou zbraní. Tím se jeho možnosti v boji s tanky výrazně zvětšují.

Rozbor této situace je neúplný, nezvážíme-li zde i technické parametry zbraní. Je známo a jistě to namítne i řada čtenářů, že vyšší kvalita zbraní vyváží jejich vyšší počet v sestavě protivníka.

Podívejme se tedy na kvalitu zbraní u divizí zařazených v tabulce 1.

Pokud jde o tanky, je možno uvažovat v ČSLA tank T 54, u divizích USA a NSR tanky M 48 a jejich modifikace, ve francouzské armádě tank AMX 13 a M 48. Přitom nelze přehlížet, že americká armáda zavádí tank M 60, západoněmecká má připraven svůj tak nazývaný „STANDART“ nebo „LEOPARD“ a francouzská armáda připravuje typ nazývaný buď AMX30 nebo AMX63 a také NATO tank. Přezbrojení těmito tanky bude dokončeno v letech 1967–1968.

Protože jde především o srovnání palebné síly, stačí porovnat zbraně tanků a z nich jen hlavní palebný prostředek — kanón — popřípadě PTRS.

U tanků řady M48 (i M47) jde o 90mm tankový kanón, který ve srovnání se 100mm kanónem tanku T 54 nedosahuje jeho výkonnosti. Stejně je tomu i u francouzského tanku AMX 13, který je vyzbrojen jen 75mm tankovým kanónem. Proto také ve francouzské armádě k zesílení palebné síly těchto tanků montují na ně střely SS-11, které převyšují tankový kanón tanku T 54 dostředem i průpalem.

Ovšem kadence u PTRS je podstatně nižší a navádění střely bude vyžadovat střelbu z místa. To snižuje palebnou hodnotu tohoto tanku natolik, že lze mluvit o jejím vyrovnání. Při nahrazení dosud používaných střel SS-11 střelami SS-11 B1 odpadne pak i tento nedostatek.

Zaváděné tanky M 60, i tanky evropské, jsou vybaveny 105mm kanónem, který se plně vyrovná 100mm TK tanku T 54 i nově zaváděné munici.

V současné době převažuje tedy palebná síla vlastních tanků, která však bude zvláště u svazků USA ve velmi blízké době vyrovnána zavedením tanku M 60 a u západoněmeckých a francouzských svazků pak dojde k vyrovnání do roku 1968.

S ohledem na vyšší kvality T 54 je možné mluvit o vyrovnání palebné síly u tanků při malých početních rozdílech.

Při značných rozdílech (např. msd : md NSR, td : od USA, nebo i tankového pra-

poru naší organizace a tankového praporu armády USA nebo NSR — 31 tanků : 54 tankům) se pak projeví vyšší počet tanků ve svazcích předpokládaného protivníka (při výpočtech byly porovnány možnosti počtu zásahů z počtu vypálených ran za časovou jednotku, nutnou k překonání vzdálenosti, představující rozdíl mezi účinnou dálkou 100mm kanónu a 90mm kanónu).

Z těchto hledisek dochází tedy k vyrovnání palebné síly tankových svazků u msd vůči md USA a md francouzské vzor 59, u td vůči všem mechanizovaným divizím. U ostatních divizí — a to jsou u motostřelecké divize všechny obrněné svazky a mechanizované divize západoněmecké — se projevuje i v tancích palebná převaha a u tankové divize jak převaha nebo vyrovnání uvažovatelné jen proti mechanizovaným divizím, zatímco obrněné svazky si udržují i přes nižší současnou kvalitu palebných prostředků palebnou převahu.

Po zavedení nových tanků do výzbroje kapitalistických armád, budou tyto svazky mít nad vlastními kvalitativní palebnou převahu rovnocenných palebných zbraní.

Porovnejme dále technické možnosti vlastních protitankových prostředků s prostředky kapitalistických armád.

Názorný přehled nám dává tabulka 2.

Z tabulky srovnání vyplývá:

— uvažovaná cvičná PTRS má odpovídající parametry;

— v protitankových dělech je na úrovni prostředků kapitalistických států jen 100mm K vz. 53; 82 BzK splňuje parametry jen částečně. Základním nedostatkem u obou děl je způsob trakce a u 100mm kanónů pak jeho vysoká váha;

— v ručních protitankových zbraních oba naše prostředky nedosahují technických vlastností prostředků kapitalistických armád.

K pochopení těchto porovnání je nutno uvést, že u soudobých PT prostředků se uvažuje průpal 300 mm (i pancíř skloněný pod úhlem 60° od kolmice).

Těto hodnoty dosahuje z našich zbraní jen 100mm kanón a PTRS. Ostatní zbraně mohou účinně působit jen na některé části korby tanku, nemohou však probíjet pancíř soudobých tanků kdekoli. Tím je podstatně ztíženo jejich bojové použití, neboť střelec je nucen neobyčejně přesně zaměřovat na zranitelná místa tanků, což v boji výrazně snižuje účinnost palby.

Porovnání hlavních technických parametrů PT prostředků

Tabulka 2

Druh zbraně	USA			NSR			Francie			ČSSR		
	Účinný dostřel v m	Průpal v mm	Počet ran/min	Účinný dostřel v m	Průpal v mm	Počet ran/min	Účinný dostřel v m	Průpal v mm	Počet ran/min	Účinný dostřel v m	Průpal v mm	Počet ran/min
PTŘS: ENTAC T 581	2000	400	2				2000	400	2			
SS-10				1500	400	2	1500	400	2			
SS-11	3500	550	3	3500	500	3	3500	550	3			
COBRA 810				1600	440	2						
cvičná PTŘS ČSSR										2000	400	3
PTK: RHEINMETALL- -90mm				1600	400	6-8						
106mm BzK M40	2000	380	4-6				2000	380	4-6			
90mm PTK na ALM							1200	350	6-8			
100mm K vz. 53										1800	300	8-10
82mm BzK 59										1350	250	4-6
Ruční PT zbraně:												
Pancéřovky: M-72	280	300	4-6									
Panzerfaust: 43,8 mm P-27				200	300	4-6				150	170	4-6
Tarasnice M-20	450	280	5				450	280	5			
M-67	450/700*	320	2									
M-2 (IZA)				550	300	6						
T-21										500	200	6

* Na zaměřovači tarasnice je dělení po 50 m do 450, po 100 m do 700 m; předpokládá se účinná palba do 600 m, i když metná délka je udávána jako účinný dostřel 450 m.

Proto nová tarasnice USA M67, která má v roce 1964—1965 nahradit dosavadní M-20, má tak výrazně zvýšený průpal pancíře.

Srovnání také ukazuje, že v kapitalistických armádách je v posledních letech věnována velká péče otázkám boje s tanky. Zprávy o zlepšování technických parametrů protitankových zbraní, o zavádění vysoce účinných protitankových řízených střel na všechny taktické stupně velení a nakonec tendence vybavovat tanky vysoce účinnými kanóny (kde tyto nejsou, pak doplňovat palebnou silou tanků protitankovými řízenými střelami), svědčí o pečlivém studiu a rozboru výsledků protitankové obrany v období 2. světové války i o studiu dnešních našich způsobů použití tanků.

Důsledkem toho je, že boj s tanky přenesení v kapitalistických armádách z tanků na jiné protitankové prostředky. Při tom i u tanků nadále zvyšují jejich palebnou schopnost k ničení tanků protivníka.

U nás přijatá a prosazovaná teze, že v soudobém boji jsou hlavním prostředkem boje s tanky protivníka vlastní tanky, se plně odrazila v organizaci našich svazků. V důsledku toho počty protitankových prostředků v organizaci svazků buď zůstaly v podstatě na úrovni počtů známých po skončení 2. světové války nebo se i snížily.

Zvýšené počty tanků ve vlastních svazcích nemohly pak vyvážit tento nedostatek, neboť i v sestavě svazků kapitalistických armád se počty tanků úměrně zvýšily.

V hlavních kapitalistických armádách jsou tanky hodnoceny jako prostředek, jehož takticko-technické vlastnosti nejlépe odpovídají možnostem boje za použití jaderných zbraní a staly se hlavní údernou silou pozemních vojsk.

Plní-li tedy tanky na obou stranách stejnou úlohu a mají stejný význam v soudobém boji i operaci, znamená to, že ve střetnutí a v boji na kterémkoli operačně taktickém stupni velení zvítězí ten, kdo zničí protivníku maximum prostředků této úderné síly.

Přes značný podíl jaderných zbraní na ničení tanků (okolo 20 %) musí jich většinu zničit jednotky pozemních vojsk vlastními prostředky.

A právě v tom výrazně vynikne otázka protitankové obrany a boje s tanky z hle-

diska kvalitativních změn tak, jak to uvádí autor ve svém článku.

Základní změna spočívá totiž v tom, že dnes není otázka boje s tanky rozhodující jen při řešení „odrazení útoku tanků a zničení velkých tankových, obrněných a mechanizovaných svazků nepřítel...“ ale především — a to je podle mého názoru nejdůležitější — při řešení jakékoli operace nebo boje a tím spíše útočné. Domnívám se, že řešení této otázky je důležitější než řešení boje s tanky v obraně.

Výpočty a srovnání ukázaly, že svazky kapitalistických armád mají v souhrnu proti našim svazkům palebnou převahu ve vedení protitankové palby.

Dosavadní názory, běžně aplikované při našich cvičeních, počítají s tím, že v útočném boji se protitankové prostředky nebudou přímo zúčastňovat boje s tanky protivníka, že to bude v podstatě záležitost tankových jednotek. Tyto předpoklady opomíjejí možnosti, které mají soudobé protitankové prostředky kapitalistických armád i pro boj při vysoce manévrové činnosti vojsk na bojišti, tzn. i v útočném boji.

Ty vyplývají z umístění PT prostředků těchto armád na dopravních prostředcích. Odpalovací zařízení protitankových řízených střel jsou na vrtulnicích, obrněných transportérech nebo terénních vozidlech, protitankové kanóny, ať bezzákluzové nebo klasické, jsou samohybné a ruční protitankové zbraně umožňují palbu z vozidel i ze země. To umožňuje využít těchto zbraní k ničení tanků i při tak manévrové formě boje, jako je například střetný boj. Pro tyto vlastnosti by bylo nelogické, nevyužít jich k ničení tanků. Naopak, jejich zasazení k boji s tanky nepřítel umožní uvolnit vlastní tanky k manévru do boků a týlů jednotek a útvarů protivníka, tj. k plnění svého základního úkolu v soudobém boji a operaci.

To je dnes rozhodující ve změně způsobů boje s tanky a to také rozhodujícím způsobem ovlivňuje požadavky na nové protitankové prostředky, na způsob jejich začlenění a formy bojového použití.

Požadavky soudobého boje vyžadují, aby protitankové prostředky umožňovaly střelbu za jízdy nebo z krátkých zastávek i krytí obsluhy proti střelám pěchotních zbraní a střepinám dělostřeleckých granátů. Přitom jednotky musí být vybaveny protitankovými zbraněmi v takovém počtu, aby mohly samy přijmout boj s odpovídajícím počtem tanků protivníka:

Pokud jde o formy boje, je nutné protitankové prostředky začleňovat přímo do bojových sestav vrsoldových jednotek a útvarů. V boji pak musí postupovat rozvinuté v jejich bojových sestavách, palbou ničit tanky nepřítele a spolehlivým palebným krytem zabezpečovat manévry a palbu vlastních tanků. Přebírají tím vlastní úlohu jakéhosi „doprovodného dělostřelectva“, které dříve — kdy údernou silou byla pěchota — umlčováním a ničeniím kulometů a ohnisek odporu zabezpečovalo stanovené tempo postupu.

Dosavadní formy boje protitankové obrany stavěly její sílu především na činnosti protitankových záloh. Jejich určení — přehradit směr útoku tanků protivníka — samo o sobě ukazuje, že při množství tanků, organicky začleňovaných do svazku kapitalistických armád, nemohou plně a podle požadavků soudobého boje zabezpečit boj s tanky, neboť protivník může silná tanková uskupení vytvořit již ve svazku na několika směrech. Manévr této zálohy bude velmi obtížný a zvláště v rámci frontu a armády mnohdy i těžko uskutečnitelný.

Například na VŠC v roce 1964 byl nařízen manévr frontové protitankové zálohy, která bojovala jižně Brno, do prostoru Čáslav. Měl být uskutečněn během jedné noci, přičemž osa přesunu přetínala pochodové osy druhosledové motostřelecké divize a armádních i frontových raketových útvarů. Toto správné rozhodnutí by vyžadovalo řadu opatření, která by umožnila tento manévr, počínaje doplněním PHM u přesunované protitankové brigády přes organizaci a sladění pořádkové služby po dodání radiační situace na určené ose, probíhající pásmy s poměrně vysokým stupněm radiace. Pětihodinové zpoždění, ke kterému došlo, by znamenalo výrazné prohloubení úspěchu útočícího protivníka. Bohužel, tyto okolnosti při cvičeních vyhodnocujeme neúplně a při výpočtech poměru sil na ně nebereme takový zřetel, jaký by si zasloužily. Ukázalo by se pak, že toto správné rozhodnutí bude asi těžko uskutečnitelné bez vybavení útvaru, jako je FPTZ, mobilnějšími prostředky, než jsou vozidla T 111.

Kromě toho, přihlédneme-li k vlastnostem dělostřeleckého materiálu — 102mm PTK — je zřejmé, že vyvedení útvaru, vybaveného tímto materiálem, z boje je značně pochybné, neboť obsluha sama není s to přemístit dělo v terénu dále než 1—2 metry a vjezd vozidel Tatra

111 s děly na přední okraj si nedovedu dosti dobře představit.

Myslím, že těchto několik poznámek ukazuje dosti reálné potíže při zasazování protitankových záloh.

Kromě toho protitankové zálohy nepůsobí při boji s tanky na předním okraji, ale jsou jen a jen prostředkem, který bojuje s tanky bez manévru na bojišti po svém zasazení. Tato situace vede k tomu, že např. u motostřelecké divize, která bude posílena protitankovým dělostřelectvem, bude do protitankových záloh podle dosud platných zásad nebo metod zařazeno 30 z 57 protitankových děl a všechny protitankové řízené střely (u pluků PTZ z plukovní PT baterie 4 ks 82 BzK, 4 nz PTRS, u divize protitankový oddíl — 18 hlavní).

Dosavadní způsob použití protitankových prostředků je tedy výrazně obranný, neumožňuje jejich maximální využití a klade nadměrné požadavky na vlastní tanky pro boj s tanky protivníka.

Změnit tento stav vyžaduje především zesílit a zlepšit vybavení jednotek moderními protitankovými prostředky a začlenit je do organizace vojsk. Je rozhodně výhodnější bojovat s tanky protivníka zbraní v hodnotě několika tisíc (ruční PT zbraně) nebo několika desítek tisíc Kčs (PTK, PTRS) než zbraní v hodnotě přes milion Kčs (tank), nehledě na to, kolik těchto zbraní je možno místo jednoho tanku vyrobit a zařadit do organizace.

I když objektivní situaci budeme ještě delší dobu nuceni používat tank jako prostředek boje s tanky, musíme si uvědomit, že ani v útočném boji nelze počítat jen poměr sil v tancích proti tankům, ale že je nutné zahrnout do výpočtů i protitankové prostředky protivníka a jejich možnosti, neboť tyto jednotky postupují v jejich sestavě a poskytují jim plnou palebnou podporu.

Rychlý postup vlastních tanků bude reálný, půjde-li o boj s protivníkem, který byl výrazně oslaben jadernými údery, nebo bude-li vlastní útvar nebo svazek mít převahu v tancích asi 1:2. Uvažujeme-li, že při manévrové formě boje jedna protitanková zbraň vyřadí jeden tank, znamená to, že při poměru 1:1 nebo i horším nezůstanou ve vlastní sestavě (po zničení všech tanků protivníka) žádné tanky pro útočný boj, tj., že ani jedna ani druhá strana nebude schopna útočit.

V obranné i útočné operaci bude nutné počítat s tím, že $\frac{1}{3}$ až $\frac{1}{2}$ tanků bude

vázána v boji s tanky nepřítele, zatímco u nepřítele nebude situace tak nepříznivá. S přihlédnutím k této situaci bude nutno plánovat i postup a tempo vlastních jednotek, útvarů a svazků.

Dopouštíme se vážné chyby, nepřihlížíme-li k těmto otázkám a počítáme-li bez ohledu na reálnou situaci s něčím, co neodpovídá objektivnímu poměru sil.

Z operačního hlediska s ohledem na naše spojení se Sovětským svazem a

ostatními státy Varšavské smlouvy máme dostatek sil k vyrovnání počátečního nepříznivého poměru sil a hluboké zápolí umožňuje neustále rychle a pružně je doplňovat.

Domnívám se, že je nesprávné zbytečně podceňovat pravděpodobného protivníka, k čemuž u nás často dochází a nerespektovat jeho možnosti. V boji by takové podceňování vedlo k vytyčování nereálných úkolů a ke zbytečným ztrátám.

Z á v ě r

Boj s tanky přestal být skutečně jen otázkou dělostřeleckých štábů a stal se plně vševojskovým úkolem. Bez zničení tanků nepřítele nemůžeme počítat s úspěchem operace a boje jakéhokoli typu a druhu. Možnosti ničení tanků protivníka výrazně ovlivní především útočný boj a operaci, neboť na obou stranách jsou tanky hlavní údernou silou pozemných vojsk.

Do doby, než bude výrazně zvýšen podíl protitankových prostředků na boji s tanky, ponесou hlavní tíhu tohoto boje na naší straně tanky.

S tím je nutné počítat, objektivně vážít možnosti vlastních jednotek, znát možnosti nepřítele a podle toho plánovat a řídit boj. Závažnost tohoto problému vyžaduje i přehodnotit dosavadní běžné a stereotypně stanovené úkoly tankům, k jejichž splnění nemají jednotky mnohdy ani prostředky ani dostatek sil.

Dočasné překládkové prostory

Kapitán inž. Stanislav Kubíček, major inž. Václav Kuchař

V článku se zaměříme na činnost dočasných překládkových prostorů (DPP), zřizovaných jen na území teritoria.

Každý druh vojenských železničních přeprav klade jiné nároky na činnost DPP.

Pro operační přepravy není třeba zvláštních opatření, neboť jsou schopny přesunu po vlastní ose. Pro ně zabezpečíme jen vykládací, nové nakládací prostory a železniční soupravy za překážkou.

Zásobovací přepravy vyžadují největší organizační opatření a nejvíce sil a prostředků k zabezpečení nepřetržitého přísunu. Proto pojednáme v dalším o činnosti DPP jen z hlediska zásobovacích přeprav.

Zdravotnické a odsunové přepravy svým rozsahem nebudou dosahovat výše zásobovacích přeprav. Pro tyto přepravy

bychom s výhodou využili již zřízené dočasné překládkové prostory pro zásobovací přepravy.

Ke zřízení DPP a ke stanovení jeho kapacity přistupujeme až po odpovědném zvážení všech vlivů, které rozhodují o zřízení DPP, neboť aktivování DPP je časově náročné a vyžaduje značné síly a prostředky k zabezpečení jejich činnosti.

Na železniční síti může dojít k mnoha způsobům zřízení DPP. Náhradní doprava může usměrnit přísun na původní přepravní směr, odklonovou trať nebo na jinou souběžnou trať.

Některé možné varianty zřízení DPP uvádí příloha 1.

Velikost a hloubka DPP nebude konstantní, ale bude závislá na charakteru